

Chuyện Những Cô Bé

Nhắc trông thấy hai cô bé thập thò ngoài cửa, anh Tâm bảo tôi:

- Ông ngồi đợi tôi một chút! Khách đến lấy ảnh! À! Hai cô bé mà tôi kể chuyện cho ông nghe đấy!

Tôi ngồi lại nơi salông mà lòng không khỏi tò mò muốn ra quầy ảnh để xem mặt hai cô khách đặc biệt của anh Tâm, luôn xem chân dung "cô bé dễ thương và đóa hồng chớm nở" mà anh Tâm gép và phóng lớn theo yêu cầu của hai vị khách nhỏ.

Trong câu chuyện đủ thứ đề tài sáng chủ nhật này, anh Tâm có kể cho tôi nghe chuyện hai cô bé giữa tuần trước đến nhờ anh chụp lại ảnh 6x9 của một nhỏ bạn và phóng lớn thành 13x18. Anh Tâm ghi giấy hẹn và vui miệng hỏi:

- Cho chú đoán thử xem có đúng không nhé? Hai cháu phóng lớn ảnh bạn để làm quà sinh nhật bất ngờ phải không?

Hai cô bé cùng lắc đầu. Anh không tò mò thêm, chép miệng:

- Tiếc thật! Hóa ra chú đoán mò!

Hôm đến nhận ảnh hai cô bé vẫn đi chung. Anh Tâm lấy tấm ảnh đã phóng lớn ra giao cho khách, tự tin hỏi:

- Sao nào? Hai cháu thấy thế nào Rõ đấy chứ!

- Dạ đẹp. lắm! Một cô đáp và hỏi tiếp - Thưa chú, hết bao nhiêu tiền ạ?

Anh Tâm nói số tiền. Cô bé thứ hai rụt rè hỏi:

- Thưa chú, thế cháu muốn có một tấm nữa, nhưng cháu muốn chú ghép thêm một cái hoa hồng ở góc ảnh, chú có làm được không?

- Ồ! Được chứ!

- Thế... tiền có đắt không?

- Thế này nhé! Lẽ ra thì phải đắt hơn tấm này. Nhưng chú sẽ lấy giá hữu nghị, nghĩa là không lấy thêm đồng nào nữa, cháu đồng ý không? Chú ghi phiếu hẹn lấy nhé?

Bây giờ, vẫn hai cô bé đi chung lấy ảnh.

Tôi không nén nổi tò mò, đứng lên đi ra quầy ảnh. Anh Tâm đang giao ảnh cho một cô bé:

- Sao nào? Cháu có vừa ý không?

Cô bé cầm tấm ảnh xem. Cô bé kia cũng chụm đầu ngẫm. Tôi là người thứ ba thường thức tài ghép ảnh của anh Tâm. Anh đã ghép một hồng đang nở búp rất đẹp vào một góc dưới bên phải tấm ảnh chân dung một cô bé rất dễ thương. Gương mặt cô bé trong ảnh thanh tú, thông minh và lại duyên dáng. Tôi bật thốt:

- Cô bé xinh quá!

Cô bé cầm tấm ảnh ngược nhìn tôi:

- Xinh lắm phải không chú?

- Phải! Rất xinh! - Tôi đáp mà chưa hiểu tại sao cô bé kia lại hỏi mình như thế.

- Vậy mà đã có thời gian tụi cháu ghét nó!

Anh Tâm nháy mắt với tôi. Tôi hiểu anh muốn nói: "Chuyện hay đấy, ông phải chớp thời cơ ngay". Rồi chính anh Tâm đã giúp tôi:

- Hai cháu này, nếu chú đoán không lầm thì giữa hai cháu và cháu trong ảnh này có vụ việc gì đó, hai cháu có thể kể cho chú và bạn chú đây nghe được không?

Đầu tiên cả hai cô bé cùng từ chối. Nhưng anh Tâm với tài ăn nói khéo léo của mình, cuối cùng đã dỗ được hai cô khách nhỏ. Thế là tôi ghi được một câu chuyện, một câu chuyện hết sức đơn sơ nhưng tôi chẳng thể nào quên...

Ba cô bé là bạn học thân từ đầu năm cấp hai cho đến đầu mùa học này, khi cả ba trở thành nữ sinh lớp 10, đi học được mặc áo dài trắng, đội nón lá và thoáng biết thẹn thùng khi đi ngang một đám con trai. Vào tuổi lớp 6, những cô bé quàng khăn đỏ đều dễ thương, nhí nhảnh như nhau cả. Đó là những nụ hoa mới hé, tất cả cùng tự hào, hớn hở chuẩn bị khoe hương sắc với đời. Nhưng thời gian đã khiến các cô bé lớp 6 ngày nào trở thành những thiếu nữ.

- Chúng cháu chả có điều gì làm phiền lòng nhau, chẳng chọc ghẹo nhau, chẳng gì cả... Chúng cháu vẫn đi học chung đường, vẫn ăn quà chung, vẫn lén rủ nhau nói dối gia đình là đi học thêm... chơi phổ. Vậy mà tự dưng, hai đứa cháu thấy nhỏ bạn sao ấy. Như là nhỏ kiêu kiêu, như là nhỏ coi thường tụi cháu vậy... Rồi tới một ngày, hai đứa cháu thấy nhỏ trở thành... dễ giận, dễ ghét! Tụi cháu nói với nhau về những tật xấu của nhỏ ấy, rồi lại nói với bạn bè... Nhỏ hỏi tụi cháu vì sao Tụi cháu không trả lời vì thật sự tụi cháu chẳng hiểu vì sao nữa! Cuối cùng, tụi cháu nghỉ chơi với nhỏ ấy... Mấy tháng qua đi, lại cũng tự dưng, tụi cháu thấy thương nhỏ ấy...

- Và hai tấm ảnh phóng lớn sẽ là hai món quà để nối lại tình bạn trước đây - Tôi hỏi.

- Dạ không!

- Không? - Tôi ngạc nhiên.

- Dạ! Vì nhỏ ấy đâu con` ở đây nữa chú! Nhỏ đã theo gia đình đi xa từ một tháng nay rồi! Chú, chú thử nói cho tụi cháu nghe coi, tại sao tụi cháu lại... lạ lùng vậy hả chú?

Có lẽ anh Tâm cũng đã hiểu như tôi. Nhưng đến lượt tôi nháy mắt ngầm bảo anh đừng nói gì.

Tôi cầm` lấy tấm ảnh nhỏ dễ thương, nhìn lại khuôn mặt ấy rồi kín đáo nhìn hai cô bé khách hàng của anh Tâm. Cô nhỏ trong ảnh đẹp hơn hẳn? hai cô bạn của mình. Tôi tin rằng đó chính là nguyên nhân khiến hai cô bé kia cảm thấy bạn mình khác đi, đáng ghét, đáng hận. Lòng ghen tị, thật đáng tiếc là đã khiến người ta biến bạn thành thù một cách vô cớ. V` nó đương nhiên biến mất khi đối tượng không còn ở gần mình, như trường hợp của ba cô bé. Khi ấy, tình cảm người ta sẽ trái ngược lúc trước, tiếc rẻ và không khỏi trách mình.

Tôi trả lại tấm ảnh cho cô bé, nói với cô và cô bạn:

- Cảm ơn cháu đã tin cậy mà hỏi. Nhưng chắc chú phải xin khất lần khác mới có thể trả lời các cháu được. Hay là, chúng ta cùng thử đi tìm câu trả lời xem có giống nhau không, các cháu có đồng ý chứ?

Khi hai cô bé ra về, anh Tâm nói với tôi:

- Ông nên nghĩ thêm. Tôi cho rằng đây không phải là chuyện của những cô bé tuổi sắp vào đời...

Tôi đồng ý với anh Tâm. Lần sau, nếu gặp lại, tôi sẽ nói cho hai cô bé biết suy nghĩ của mình. Với hai cô bé, đây mới chỉ là lòng ghen tị vô thức. Thật đáng tiếc và tai hại biết bao, nếu cứ để nó lớn lên cùng năm tháng, trở thành thứ tình cảm có ý thức của người lớn...